

Misión imposible: Sentencia final

Títol original: *Mission: Impossible - The Final Reckoning* **Direcció:** Christopher McQuarrie
Guió: Christopher McQuarrie, Bruce Geller, Erik Jendresen **País:** EUA **Durada:** 169 min
Any: 2025 **Gènere:** Acció, thriller **Interpretació:** Tom Cruise, Hayley Atwell, Ving Rhames, Simon Pegg... **Música:** Lorne Balfé, Max Aruj, Alfie Godfrey **Fotografia:** Fraser Taggart
Distribuïdora: Paramount **Estrena a Espanya:** 23/05/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'agent Ethan Hunt continua la seva missió d'impedir que en Gabriel controli el tecnològicament omnipotent programa d'IA conegut com The Entity. Vuitena entrega de la franquícia *Misión Imposible*, continuació de *Dead Reckoning Part One* (2023). (FilmAffinity)

CRÍTICA

Als llibres de narrativa sobre el cinema clàssic hi ha un concepte anomenat *dead end* que es refereix a aquell moment en què les causes i efectes del relat s'esgoten i ja no hi ha res que pugui fer volta enrere. El conflicte ha assolit tals dimensions que o bé hi ha la salvació de la humanitat o la destrucció. A les sis entregues anteriors de la saga *Misión: Imposible* –la setena era la primera part d'una història que acaba de culminar– ens vam trobar amb molts *dead ends* i hem vist com, mentre el cronòmetre estava en compte enrere, Ethan Hunt era capaç de salvar la humanitat. Malgrat tants finals i redempcions, mai no ens havíem parat a considerar quina era la conseqüència que comporta la salvació, ni si Ethan Hunt era alguna cosa més que un heroi de ficció o som davant d'una figura messiànica que ens assegura que malgrat que el mal s'imposi, l'esperança sempre serà possible. ***Misión: Imposible – Sentencia final*** és el darrer *dead end*. En aquesta ocasió ens queda molt clar que si no es troba una clau al submarí atòmic Sebastopol, l'Entitat s'apoderarà del món, començarà una guerra nuclear i la fi estarà a punt d'arribar. No obstant això, aquesta ficció, que s'apunta des del primer moment, resulta alguna cosa més que una simple especulació: per primera vegada a la saga, qualsevol semblança entre el món que es descriu i el nostre present no és pura coincidència. La intel·ligència artificial s'està apoderant del coneixement, la veritat ha desaparegut de la política, els nous predicadors usurpen el poder i l'Entitat ha començat a controlar-ho tot. No ens resulta reconeixible aquest món que presenta ***Misión: Imposible***?

A diferència d'altres pel·lícules, Christopher McQuarrie decideix utilitzar una part significativa del metratge per dir-nos quin pot ser el paper d'un messies davant d'aquest univers. Ethan Hunt no és cap superheroi, sinó un ésser amb les seves debilitats, amb un destí prefixat. Mentre superava tota mena de proves, també creava situacions compromeses i s'anava apartant del món oficial. ***Misión: Imposible – Sentencia final*** va donant explicacions de les diferents vies empreses, de les accions realitzades en el passat i de la veritable significació que tenen aquests metratges ultrasecrets que es destruiran en pocs segons. La veu que encarrega l'última missió a Hunt és la de la presidenta dels Estats Units que, conscient que el temps s'està esgotant, recorre a aquest agent paral·lel –i als seus amics– per arribar al final. L'Entitat ho té tot a punt, el malvat Gabriel –potser un Elon Musk llatí– està disposat a tot. La partida pot començar, però fins que ha transcorregut més de la meitat de la pel·lícula gairebé no hi ha hagut acció, ni cap persecució, ni cap dels *set pièces* que han caracteritzat la saga. Tot sembla estar a punt perquè el darrer acte de salvació del món estigui acompanyat d'un salt mortal quintuple sense xarxa. Després d'una escena de busseig a les profunditats de la terra passem a les altures. No és una persecució, sinó un duel a les altures. Si la primera part del *M17* acabava en un tren, com si fos una actualització d'*El maquinista de La General* (1926), de Buster Keaton, aquesta acaba com una actualització d'*Alas* (1929), de William A. Wellman. El millor cinema d'atraccions brilla amb tota la seva esplendor, com només pot brillar el millor cinema d'acció en una pantalla gran. De tota manera, malgrat la perfecció que demostra Tom Cruise al trapezi i l'impecable treball de direcció de Christopher McQuarrie, hi ha una mica de crepuscular a l'escena. La pel·lícula no és només l'últim capítol de la millor saga d'acció que ha donat el cinema els últims anys, sinó que té una mica de retorn impossible. Sembla com si fos el cant del cigne d'una forma de *blockbuster* basat en l'equilibri a la pista que està llanguint. Amb ***Misión: Imposible – Sentencia final***, no només mor una saga, sinó tota una determinada concepció del cinema espectacle. Ethan Hunt pot salvar el món, però en aquest present Tom Cruise difícilment podrà salvar, malgrat el seu notable i apassionant esforç, el que queda d'aquest cinema d'acció amb el qual alguns hem crescut.

Àngel Quintana - caimanediciones.es